

Arrest

**nr. 33 329 van 28 oktober 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 juni 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2008 het Rijk binnenkwam, diende op 17 oktober 2008 een asielverzoek in.

1.2. Op 13 januari 2009 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de adjunct-Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 27 464 van 15 mei 2009 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 27 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker diende op 16 juni 2009 een tweede asielverzoek in.

1.6. Op 25 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Overwegende dat betrokkene op 17/10/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 19/05/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 16/06/2009 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zijn taskara voorlegt. Overwegende dat dit document niet als een nieuw element kan beschouwd worden daar betrokkene reeds tijdens de procedure van de eerste aanvraag voor de RVV zijn originele taskara aangebracht heeft. Overwegende dat betrokkene na zijn gehoor op het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag een kopie van zijn taskara gefaxt heeft en het CGVS in haar beslissing van 14/01/2009 van oordeel was dat de taskara niet van die aard was dat ze de negatieve beslissing zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn problemen in Afghanistan nog steeds dezelfde zijn en ter staving een brief voorlegt dd 28/06/2008 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Herat aan de veiligheidsdienst die ingelicht werd van het feit dat betrokkene niet is komen opdagen. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag. Overwegende dat het CGVS in haar beslissing van 14/01/2009 in het kader van de eerste asielaanvraag van betrokkene van oordeel was dat betrokkene niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij recentelijk in Herat verbleven heeft. Overwegende dat in de beslissing van het CGVS duidelijk vermeld wordt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de (recente) afkomst uit Afghanistan en dat er bijgevolg geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van betrokkene dat zich in zijn beweerde regio van afkomst afspeelt. Overwegende dat de RVV in haar arrest van 19/05/2009 het CGVS volgde in haar beslissing. Uit het arrest van de RVV valt te lezen dat verzoeker verkoos de asielinstanties een fictieve leefwereld en asielrelaas voor te schotelen. Overwegende dat de brief van de rechtbank dat betrokkene in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorlegt niet als een nieuw element kan beschouwd worden daar het document niet van die aard is dat ze de beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag zou kunnen weerleggen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziene uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen

of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de voormelde wet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren, indien hij, overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, een asielaanvraag niet in aanmerking neemt. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2. In de mate dat verzoeker kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat deze "inadequaat" is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de brief van 28 juni 2008 van de rechtbank van eerste aanleg te Herat, die hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag neerlegde, wel degelijk als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet moet beschouwd worden en dat zijn tweede asielaanvraag derhalve diende te worden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), teneinde zijn asielrelaas opnieuw te laten onderzoeken in het licht van dit nieuwe document. Hij voert vijf argumenten aan om zijn stelling te onderbouwen dat de motivering van de bestreden beslissing inadequaat is. Ten eerste stelt verzoeker dat de door hem voorgelegde brief, waarvan de bewijskracht niet betwijfeld wordt, van cruciaal belang is omdat de adjunct-Commissaris-generaal en de Raad voorheen van oordeel waren dat zijn asielrelaas onvoldoende geloofwaardig was. Ten tweede voert verzoeker aan dat dit document aantoont dat hij en zijn echtgenote kort geleden Afghanistan hebben moeten verlaten, zodat - nu uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat dit document vals zou zijn - het Commissariaat-generaal een nieuwe stelling dient in te nemen dienaangaande en de pertinentie van dit nieuwe document dient te beoordelen. Ten derde stelt verzoeker dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat dit document - en zijn weerslag op de geloofwaardigheid van het asielrelaas en/of op de waarachtigheid van de recente aanwezigheid in Afghanistan - ernstig onderzocht werd en dat het volstrekt onjuist is te stellen dat dit document niet van aard zou zijn om de vorige beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal of van de Raad te ontcrachten. Hij wijst erop dat dit document pas op 8 april 2009 vanuit Afghanistan werd verstuurd en hij het dus onmogelijk kon voorleggen tijdens zijn vorige asielprocedure. Ten vierde betoogt verzoeker dat de bewijskracht van het document niet onderzocht of betwijfeld werd en dat voor zover er geen redenen aanwezig zijn om de bewijskracht van dit document te betwisten, dit document - zelfs indien het betrekking heeft op reeds behandelde feiten - dient te worden beoordeeld door het Commissariaat-generaal *"in de mate dat dit document niet zonder weerslag kan zijn op de appreciatie van de geloofwaardigheid van het eerste asielrelaas."* Ten vijfde stelt verzoeker dat met geen woord wordt gerept over de pertinentie van dit document als nieuw bewijs ter staving van de reeds in de eerste asielaanvraag aangehaalde feiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de problemen die verzoeker beweert te hebben reeds het voorwerp uitmaakten van een doorgedreven onderzoek tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en dat de bevoegde asielinstanties hebben vastgesteld dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde aangaande zijn recente verblijf in Afghanistan, zodat hem geen beschermingsstatuut kon worden toegekend. In het kader van zijn tweede asielverzoek herhaalde verzoeker zijn relaas en poogde hij zijn verklaringen die reeds het voorwerp uitmaakten van een dubbel onderzoek alsnog te onderbouwen door het neerleggen van overtuigingsstukken. De Raad kan slechts vaststellen dat de door verzoeker aangebrachte brief van 28 juni 2008 van de rechtbank van eerste aanleg te Herat betrekking heeft op feiten die dateren van voor 6 mei 2009, datum waarop de debatten voor de Raad werden gesloten in verzoekers eerste asielaanvraag. Het bestuur kon derhalve, zonder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te miskennen, oordelen dat *“betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.”* Het gegeven dat verzoeker de in het kader van zijn tweede asielverzoek aangebrachte brief pas zou ontvangen hebben nadat de vorige asielprocedure was afgesloten, wat verzoeker poogt te bewijzen door het voorleggen van een briefomslag, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat dit stuk niet *“nieuw”* is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat het voorgelegde stuk *“een weerslag heeft op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas”*, waarmee hij lijkt te willen aangeven dat uit dit stuk een ernstige aanwijzing inzake het bestaan van een gegronde vrees of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zou voortvloeien. Er dient immers te worden vastgesteld dat hij door het neerleggen van dit stuk slechts voortbouwt op een asielrelaas waarvan het volstrekt fictief karakter reeds werd aangetoond aan de hand van een combinatie van niet ter discussie staande vaststellingen die voortvloeiden uit het gehoor van verzoeker (RvS 27 november 2002, nr. 113.002). Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de eerdere vaststelling van de asielinstanties verwezen. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat de relevantie en de bewijskracht van de door hem neergelegde brief niet in aanmerking zouden genomen zijn. De Raad benadrukt verder dat stukken of verklaringen die er enkel toe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen hoe dan ook niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209). De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook geenszins toe te besluiten dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de in het kader van het tweede asielverzoek voorgelegde stukken verkeerd beoordeeld heeft door te stellen dat deze documenten niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Er dient echter op gewezen te worden dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Artikel 33 van de Vluchtelingenconventie voorziet een beschermingsmaatregel voor '*vluchtelingen*'. Aangezien verzoeker niet erkend werd als vluchteling kan hij deze bepaling evenmin dienstig inroepen.

2.3. In een derde middel voert verzoeker aan dat verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet zijn bevoegdheid heeft overschreden. Tevens wordt een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aangevoerd.

Artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om een asielverzoek in ontvangst te nemen, om een verklaring af te nemen van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg en om vast te stellen of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder voormelde bevoegdheden zou hebben overschreden, zodat een schending van deze wettelijke bepaling niet kan worden aangenomen.

Daar verweerder de bestreden beslissing heeft genomen binnen het kader van de hem door de wetgever in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid kan ook geen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet - dat de bevoegdheden van de Commissaris-generaal omschrijft - weerhouden worden.

2.4. Tot slot voert verzoeker aan dat zijn tweede asielaanvraag eveneens diende te worden onderzocht in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet omschrijft het wettelijke statuut van vreemdelingen aan wie de subsidiaire beschermingsstatus, in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, werd toegekend. Aan verzoeker werd deze status in het kader van zijn eerste asielaanvraag geweigerd en in de bestreden beslissing wordt besloten dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van Vreemdelingenwet. Aangezien bij de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld dat een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet werd aangetoond, kan niet ingezien worden hoe artikel 49/2 door de bestreden beslissing zou geschonden zijn.

2.5. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK